

Иван Вазов

Когато...

Когато в мен нещо въздиша,
когато в мен нещо премира,
то болката аз да залиша
запявам на моята лира.

Когато душа ми прелива
от радост – ох, как е туй рядко! –
пак моята лира звънлива
тълкува душата ми сладко.

Когато смут черен бунтува
душа ми в световната битва,
тогава се песен не чува,
понявгаш се чува молитва.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5064>]